

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. M. V.**, zast. JUDr. Vladimírem Císařem, advokátem se sídlem B. Němcové 583/33, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 1. 2015, č. j. MV 63033-11/VS-2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, č. j. 11 A 55/2015 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **6 352,50 Kč**, k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Císaře, advokáta se sídlem B. Němcové 583/33, České Budějovice, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zrušena dle § 78 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro nezákonnost shora označené rozhodnutí stěžovatele, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 9. 2014, č. j. MV-112406-32/OBVV/VO-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Výrokem II. byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 439,60 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[2] Žalobou napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým byla žalobci dle § 16 odst. 2 písm. d) a odst. 3 písm. c) zákona č. 179/2006 Sb., o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o autorizaci"), odňata autorizace pro profesní kvalifikaci Strážný. Žalobce dle správních orgánů nezabezpečil, aby zkouška z odborné způsobilosti probíhala před tříčlennou komisí. V rozporu s § 17 odst. 1 a § 18 odst. 7 zákona o autorizaci a hodnotícím standardem pro danou profesní kvalifikaci probíhala písemná dílčí část zkoušky a její hodnocení v přítomnosti dvou členů zkušební komise, neboť dne 12. 8. 2013 žalobce nebyl účasten této části zkoušky a jejího hodnocení a tím dosažení odborné způsobilosti hodnotil v rozporu se shora uvedenými ustanoveními a příslušným hodnotícím standardem. Dále správní orgán I. stupně zjistil při opětovné kontrole dokumentace ze zkoušky, že u uchazečky J. Š. je uvedeno, že byla zkoušena z typové situace B3, která se neměla zkoušet do schválení nového hodnotícího standardu. Tedy i v tomto případě žalobce provedl neobjektivní hodnocení.

[3] Městský soud uvedl, že zákonným důvodem, pro který lze autorizované osobě odejmout autorizaci je ve smyslu § 16 odst. 2 písm. d) zákona o autorizaci porušení povinnosti hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným hodnotícím standardem. Podmínkou pro aplikaci uvedeného ustanovení je faktické provedení hodnocení autorizovanou osobou. V projednávané věci se autorizovaná osoba (žalobce) k části zkoušky vůbec nedostavil, tedy samotné hodnocení, vycházel-li městský soud z teze stěžovatele, žalobce provést vůbec nemohl. Na tvrzený skutkový stav pamatuje § 16 odst. 3 písm. d) uvedeného zákona. S námitkou, dle které se žalobce vytýkaného jednání nedopustil, a v tomto důsledku je napadené rozhodnutí nezákonné se proto soud ztotožnil.

[4] Městský soud se ztotožnil i s námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu, a to zejména, pokud jde o zjištění samotného průběhu zkoušky. V řízení bylo na základě systému zaznamenávajícího přítomnost osob v budově Ministerstva vnitra zjištěno, že žalobce byl v objektu Ministerstva vnitra (na adrese Nad Štolu, Praha 7) dne 12. 8. 2013 od 12:51 hod. do 13:41 hod. Ze záznamů o konání písemné zkoušky vyplývá, že písemná část zkoušky se konala od 13:00 hod. do 13:45 hod. Zkouška se konala v Praze 8. První uchazeč začal praktickou část zkoušky v 13:50 hod., avšak z výše uvedených důkazů nevyplývá, kdy a kým byla písemná část zkoušky hodnocena. Správní orgán I. stupně dokazování tímto směrem nevedl. V tomto ohledu se nabízelo vyslechnout ostatní členy komise a zjistit, jak fakticky hodnocení písemné části zkoušky probíhalo.

[5] Žalobce od počátku správního řízení uváděl, že během návštěvy na Ministerstvu vnitra telefonoval druhému členu komise, aby zkouška nezačínala bez něj. Správní orgán I. stupně pochybil, pokud nevyslechl zkušebního komisaře PhDr. L. P. K prokázání nebo vyvrácení tohoto tvrzení měly správní orgány též vyslechnout PaedDr. J. V., jehož výslech by mohl potvrdit nebo vyvrátit tvrzení žalobce, že odešel z místnosti pro Mgr. Bc. D. V tomto ohledu městský soud považoval důkazní sílu úředního záznamu, sepsaného Mgr. Bc. T. D. ze dne 7. 3. 2014 za slabou. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu, který byl vyhotoven dodatečně několik měsíců po posuzované události, slouží svědecký výslech osoby. Správní orgány se tedy neměly spokojit s úředním záznamem, nýbrž svědkyni vyslechnout.

[6] Rovněž tak bylo na místě provést i výslechy P. P. a Z. D. Městský soud se ztotožnil i s žalobním tvrzením, že stěžovatel chybně dopředu předjímal vypovídací potenciál navržených důkazů. Správní orgán I. stupně navrhovaný výslech svědků neprovedl s tím, že tyto osoby jsou autorizovanými fyzickými osobami a na průběhu zkoušky jsou ekonomicky zainteresovány. Konstatoval také, že by výpovědi nepřinesly nové skutečnosti rozhodné pro dané správní řízení. Pokud správní orgán presumoval jím neprovedené důkazy jako nedostatečné a nevěrohodné, bez toho, aby je vůbec provedl, postupoval v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů.

[7] S ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav, resp. absenci zjištění skutkového stavu, bylo neprovedení důkazních návrhů chybné. Je zřejmé, že zatímco správní orgány dospěly k určitým závěrům o skutkovém stavu věci, žalobce popisoval skutkový děj v podstatných rysech odlišně. Na podporu svých tvrzení navrhl výslech svědků, kteří mohli osvětlit skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Správními orgány byl nepřípustně předjímán obsah svědeckých výpovědí; nebylo možné vůbec spekulovat o tom, co by navržení svědci k okolnostem konání zkoušky vypověděli. Již jen na základě vadného procesního postupu správního orgánu I. stupně nemohl být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“).

[8] Ostatní žalobní námitky městský soud zamítl.

[9] Důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí shledáno nezákonným, lze uplatnit i ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí, a proto městský soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[10] Stěžovatel brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Městský soud na základě správně zjištěného skutkového stavu věci aplikoval nesprávný právní názor, vztahující se k autorizované osobě a možnosti ji odejmout autorizaci dle § 16 odst. 2 písm. d) a odst. 3 písm. c) zákona o autorizaci. Nesprávný je i závěr, že nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[12] Hodnotící standard profesní kvalifikace Strážný stanovuje, že zkouška (obě její části) probíhá před tříčlennou zkušební komisí, což je v souladu s § 18 odst. 1 uvedeného zákona. Pokud městský soud argumentuje tím, že skutkový stav je třeba posuzovat dle § 16 odst. 3 písm. d) zákona o autorizaci, nevzal v úvahu jeho § 18 odst. 8. Z dikce tohoto ustanovení plyne pro zkušební komisi obligatorní povinnost, aby její předseda a členové byli přítomni u zkoušky, tzn. v případě ověřování znalostí a dovedností dané profesní kvalifikace u obou jejích dílčích částí.

[13] Může nastat situace, kdy organizace nebo délka zkoušky nebo některé její části jsou překážkou jejího průběhu a připadá v úvahu, aby v místě zkoušky přítomný předseda zkušební komise v souladu s výše uvedeným ustanovením přijal organizační opatření, jimiž

vyloučí stálou přítomnost všech členů zkušební komise. Stěžovatel okrajově podotýká, že kdyby zejm. složitost a rozsah zkoušky měly negativní vliv na organizaci nebo délku alespoň jedné z jejích dílčích částí, byly by návrhy možných organizačních opatření pro předsedu zkušební komise obsaženy již v hodnotícím standardu, což není případ profesní kvalifikace Strážný. Obecně se nepředpokládá, že by taková situace nastala. Naprostá většina zkoušek organizovaných autorizovanými osobami pro danou profesní kvalifikaci probíhá v intencích platného hodnotícího standardu. Z praxe nejsou známy případy, kdy by bylo nutné přijímat opatření dle § 18 odst. 8 zákona o autorizaci.

[14] Z tvrzení žalobce, který byl v rozhodnou dobu přítomen v objektu Ministerstva vnitra a nikoliv na místě konání zkoušky, je zřejmé, že jediným pokynem směřovaným telefonicky členovi zkušební komise PhDr. L. P., a to z kanceláře PhDr. J. V., bylo pozdržet konání zkoušky do jeho příjezdu.

[15] S ohledem na shora uvedené nelze skutkový stav subsumovat pod § 16 odst. 3 písm. d) zákona o autorizaci, to by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by se zkouška fakticky nekonala pro nepřítomnost předsedy komise nebo některého z jejích členů. Daný skutkový stav je nutné posuzovat dle § 16 odst. 3 písm. c) zákona o autorizaci, neboť první dílčí část zkoušky se fakticky konala, a to před neúplnou zkušební komisí, tj. v rozporu s hodnotícím standardem a § 18 odst. 7 zákona o autorizaci.

[16] Namítá, že skutkový stav byl zjištěn řádně. V daném případě se jednalo o skutečnost, zda na straně autorizované osoby nedošlo závažným způsobem nebo opakovaně k porušení právních předpisů souvisejících s výkonem její činnosti, resp. zda nedošlo k porušení povinnosti hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným hodnotícím standardem, který stanoví, že zkouška, resp. její obě částí, probíhají před tříčlennou zkušební komisí.

[17] Ze správního spisu plyne, že dne 12. 8. 2013 první dílčí část zkoušky proběhla s neúplnou zkušební komisí. Ve vztahu k informačnímu systému VSTUPY v objektu Ministerstva vnitra Letná v Praze 7 má stěžovatel za to, že nelze ve své podstatně nijak zpochybňovat řadu let fungující informační systém, který během zápisu osobních údajů příchozí osoby současně přiřazuje datum a čas zápisu (tedy příchod návštěvy do objektu). Odevzdáním visačky návštěvou se v systému vyznačí odchod osoby. Nelze nijak zpochybnit, proč v uvedený čas 12:51 hod. dne 12. 8. 2013 bylo zapsáno, resp. vloženo číslo občanského průkazu a jméno žalobce do zmíněného systému. Vše je popsáno ve vyjádření stěžovatele k replice žalobce, jež je součástí spisu městského soudu.

[18] Zpochybňování nastavení času v systému VSTUPY je poprvé žalobcem účelově zmiňováno ve vyjádření účastníka ze dne 21. 3. 2014, založeném ve správním spisu.

[19] Městský soud na str. 4 napadeného rozsudku vyslovuje názor, že z výše uvedených důkazů nevyplývá, kdy a kým byla vlastně písemná část zkoušky hodnocena. Podstatným pro projednávanou věc je, že první dílčí část zkoušky proběhla s neúplnou zkušební komisí, nikoliv to, kdy a kým byla vlastně písemná část zkoušky hodnocena.

[20] Ve správním spisu je založen záznam č. j. MV-112406-6/OBVV/VO-2013 dle § 53 odst. 6 správního řádu. Jedná se o záznam o průběhu a výsledku zkoušky, z něhož je zřejmé datum, místo a čas konání jednotlivých dílčích částí zkoušek u každého z uchazečů. Záznamy jsou věrohodné pouze částečně. Byly připraveny před vlastním konáním zkoušky a jako místo jejich konání jsou v nich předepsány, resp. uvedeny, jak České Budějovice, tak rovněž Praha. Až na jedinou výjimku nemá význam zpochybňovat další údaje ke zkouškám jednotlivých uchazečů uvedené v těchto záznamech. Z provedených svědeckých výpovědí uchazečů plyne, že zkouška se fakticky konala v Praze. Zmíněnou výjimkou je skutečnost, že záznamy o průběhu a výsledku zkoušky podepsal žalobce jako předseda zkušební komise až dodatečně.

[21] Je třeba uvážit, proč žalobce, v rozhodnou dobu přítomný v objektu Ministerstva vnitra tvrdí, že telefonoval PhDr. L. P. na místo zkoušky s tím, aby byl pozdržen její začátek tak, aby se stihl vrátit ke zbylým členům komise před začátkem první dílčí části zkoušky (proč by to činil, jestliže by si byl jist, že se dostaví včas). Tato skutečnost je uvedena v písemných vyjádřeních obou členů komise. Oba současně uvádí, že se jich žalobce telefonicky chvíli před 13 hod. dotázal, zda jsou účastníci přítomni, a oznámil, že začátek zkoušky musí být z důvodu jeho nepřítomnosti posunut. Když pak vyšlo najevo, jak je popsáno níže, že v době zpracování písemného testu byl žalobce v objektu Ministerstva vnitra, své původní tvrzení změnil v tom, že zpochybnil časové nastavení systému VSTUPY na letní čas. Samotný průběh zkoušky jako takový, uvedený dvěma členy zkušební komise v záznamech o průběhu a výsledku zkoušky, se za dané situace jeví jako zcela marginální, vyjma uvedených časů.

[22] Spisový materiál obsahuje dostatečné důkazy, které opravňovaly správní orgán k nalezení skutkového stavu dle § 3 správního řádu a které opravňovaly učinit závěr, že autorizovaná osoba naplnila svým jednáním porušení povinnosti hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným standardem. Dále odkazuje na svá předchozí vyjádření v dané věci, která reflektují námitky žalobce a podrobně se zabývají celým průběhem správního řízení.

[23] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

[24] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry městského soudu.

[25] Od zahájení správního řízení uváděl, že není pravdou, že by nebyl přítomen písemné části zkoušky odborné způsobilosti, na čemž do dnešního dne trvá. Poukazoval na skutečnost, že jeho návštěva proběhla o hodinu dříve, než jak bylo tvrzeno stěžovatelem, když v průběhu schůzky s PaedDr. J. V. telefonoval druhému členovi komise, aby zkouška nezačínala bez něj. K prokázání svých tvrzení navrhoval provedení svědeckých výpovědí zbývajících členů komise, Mgr. Bc. T. D., PaedDr. J. V., P. P. a Z. Žalovaný dopředu předjímal vypovídací potenciál navržených důkazů, když svědky odmítl vyslechnout jednak z důvodu ekonomického zainteresování svědků na výsledku zkoušky a dále z důvodu, že by výpovědi nepřinesly žádné nové skutečnosti. Tímto postupem došlo k porušení zásady volného hodnocení důkazů. Tato vada zapříčinila nezákonnost rozhodnutí.

[26] Dále žalobce odkázal na svá mnohá vyjádření k věci a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[28] Autorizující orgán rozhodne o odnětí autorizace dle § 16 odst. 2 písm. d) zákona o autorizaci z důvodu, že autorizovaná osoba závažným způsobem nebo opakovaně porušila právní předpisy související s výkonem její činnosti. Dle § 16 odst. 3 písm. c) uvedeného zákona se za závažné porušení právních předpisů považuje porušení povinnosti hodnotit dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným hodnotícím standardem. Dle § 16 odst. 3 písm. d) zákona o autorizaci je závažným porušením právních předpisů i nedostaví-li se autorizovaná osoba nebo její autorizovaný zástupce nejméně dvakrát bez závažného důvodu ke zkoušce.

[29] Postup dle písmena c) uvedeného ustanovení předpokládá, že *i)* autorizovanou osobou dojde k faktickému hodnocení zkoušky; *ii)* její hodnocení je provedeno v rozporu s příslušným standardem. Postup dle písm. d) uvedeného ustanovení předpokládá opakované nedostavení se autorizované osoby bez závažného důvodu ke zkoušce.

[30] Stěžejním důvodem, pro který byla žalobci odňata autorizace pro profesní kvalifikaci Strážný, byl závěr správních orgánů, že nebyl přítomen první části zkoušky. Skutková podstata aplikovaného ustanovení je však odlišná, neboť spočívá v nezákonném hodnocení provedené zkoušky. Z § 18 odst. 7 zákona o autorizaci, plyne, že je povinností zkoušejícího dbát na to, aby zkouška probíhala podle příslušného hodnotícího standardu, hodnocení bylo objektivní a odpovídalo nárokům stanoveným hodnotícím standardem. Skutečnost, že zkouška má probíhat před určitým složením komise (viz i stěžovatelem zmiňovaný § 18 odst. 8 cit. zákona), je otázkou zajištění samotného průběhu zkoušky. Nejedná se o věcné hodnocení konkrétního uchazeče, byť je problematika průběhu zkoušky upravená v hlavě IV „*Hodnocení dosažené odborné způsobilosti*“ zákona o autorizaci. Ze systematického zařazení tohoto ustanovení nelze dovodit, že otázka složení zkušební komise je podřaditelná pod pojem „hodnocení dosažení odborné způsobilosti v souladu s příslušným hodnotícím standardem“. Účelem hodnocení dosažené dílčí kvalifikace je ověření, zda si zkoušený uchazeč osvojil příslušné znalosti nebo dovednosti, a zda je jeho odborná způsobilost srovnatelná s požadavky stanovenými v hodnotícím standardu.

[31] Tomuto výkladu odpovídá i důvodová zpráva k zákonu o autorizaci (viz sněmovní tisk č. 1114/0, 4. volební období, 2002 – 2006) kde je k § 8 mimo jiné uvedeno, že

„[h]*odnotící standardy budou klíčové při přípravě na zkoušku i při samotné zkoušce. Popisují, jaké způsobilosti je nezbytné ověřit a jakým způsobem. Pro autorizovanou osobu bude povinností hodnotit podle hodnotících standardů. Nedodržení této povinnosti je důvodem pro odnětí autorizace*“ a k § 16 „[v] *případě, že se zásadně změní podmínky, za kterých byla autorizace udělena, je možné autorizaci odejmout. Klíčovým prvkem je odnětí autorizace v případě hrubého porušení požadavku objektivního hodnocení podle hodnotícího standardu. Hodnotit na základě hodnotícího standardu je pro autorizovanou osobu závazné.*“

[32] Soud považuje za zcela nadbytečné se vyjadřovat k obecné argumentaci stěžovatele, která se týká možných organizačních opatření dle § 18 odst. 8 zákona o autorizaci. Zkoumání takových opatření vůbec nebylo předmětem posuzovaného řízení, navíc sám stěžovatel uvádí, že v případě profesní kvalifikace Strážný, návrhy možných organizačních opatření nejsou obsaženy v hodnotícím standardu.

[33] Na situaci, kdy se autorizovaná osoba nedostaví ke zkoušce, dopadá § 16 odst. 3 písm. d) zákona o autorizaci. Musí však jít o opakovanou bezdůvodnou neúčast. Argumentace stěžovatele, že uvedené ustanovení lze aplikovat pouze v případě, že se zkouška z důvodu nepřítomnosti příslušné osoby fakticky nekonala, jde nad rámec zákonného textu i důvodové zprávy. Zákonodárce v tomto ustanovení jednoznačně vyjádřil úmysl, že má být odejmuta autorizace těm autorizovaným osobám, které se nejméně dvakrát nedostaví ke zkoušce bez závažného důvodu. O skutečnosti, zda zkouška v důsledku nepřítomnosti příslušné osoby proběhla či naopak neproběhla, zákon mlčí.

[34] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry městského soudu, že skutkový stav nebyl zjištěn dle § 3 správního řádu. V projednávané věci je nesporné, že skutková verze žalobce je zcela odlišná od skutkové verze správních orgánů. Žalobce trvá na tom, že se písemné části zkoušky účastnil a k tomuto tvrzení navrhl celou řadu důkazů. Bylo povinností stěžovatele, resp. správního orgánu I. stupně navržené důkazy provést a vyhodnotit je. Pro objasnění skutkového stavu a odstranění případných rozporů bylo podstatné zjistit i bližší skutečnosti o samotném průběhu písemné části zkoušky a vyslechnout zbylé členy komise. Jejich výpovědi. zejména pak čas písemné zkoušky měl správní orgán vyhodnotit i v souvislosti s výpověďmi Paedr. V. a Mgr. Bc. D.

[35] Stěžovatel má zejména na základě dvou skutečností (záznamy o provedené zkoušce a výstupy z informačního systému) skutkový stav za prokázaný. Ačkoliv sám označuje záznamy o provedené zkoušce za nesprávné, má za nesporné, že údaj o místu konání zkoušky je chybou, neboť tento údaj byl výslechem příslušných osob vyvrácen, údaj o času průběhu písemné zkoušky v záznamech má předem za správný, aniž by vyslechl zbylé členy komise a jejich výpověď konfrontoval s výpověďmi jednotlivých uchazečů a dalších osob. To vše za situace, kdy žádný z účastníků zkoušky neúčast žalobce u písemné části zkoušky přímo nepotvrdil ani nevyvrátil. Všichni vypovídali tak, že si na počet zkoušejících nematují. Takový postup svědčí o selektivním přístupu k jednotlivým důkazům a hodnocení pouze těch důkazů, které svědčí skutkové verzi stěžovatele.

[36] Dále má stěžovatel bez dalšího za prokázané, že výstupy z informačního systému „VSTUPY“ nelze žádným způsobem vyvrátit. Pro takový závěr však nemá bez provedeného dokazování žádnou oporu. Správní orgány se v napadených rozhodnutích

důkazní silou výstupů z informačního systému žádným způsobem nezabývaly, ačkoliv jejich důkazní sílu považovaly bez dalšího za určující. K vyhodnocení pravdivosti tvrzení žalobce o jeho přítomnosti v budově Nad Štolou by nepochybně přispělo vyslechnout Paedr. V. a Mgr. Bc. D. a jejich výpovědi pak porovnat s výstupy z informačního systému. To však stěžovatel také neučinil. Skutkový stav nebyl náležitě zjišťován, ačkoliv tomu žádné objektivní okolnosti nebránily.

[37] Soud se neztotožňuje s tvrzením, že by žalobce měnil svou původní argumentaci tím, že začal zpochybňovat časové nastavení systému VSTUPY na letní čas. Žalobce ve vyjádření ze dne 21. 3. 2014 (po dalším nahlížení do spisu) zpochybňoval písemnosti založené ve spisu (tj. výstup ze systému VSTUPY, úřední záznam Mgr. Bc. D.) a navrhoval provedení dalších důkazních prostředků. Z jeho tvrzení je zřejmé, že trval na tom, že schůzka na Ministerstvu vnitra proběhla v jím uváděný čas, a proto nelze hovořit o změně původní argumentace.

[38] Nelze přisvědčit ani stížním tvrzením, že záznamy o průběhu zkoušky podepsal žalobce dodatečně, resp. že záznamy o průběhu a výsledku zkoušky byly dokumentovány dvěma členy zkušební komise. Tato tvrzení jsou ničím nepodloženými domněnkami stěžovatele, protože samotný průběh písemné části zkoušky pro nadbytečnost vůbec nezjišťoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[40] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[41] Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli. Žalobce učinil písemné podání ve věci samé, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], za něj mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Dále podal vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu], za nějž mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 1 550 Kč [§ 7 bod 5. ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) a ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu]. K mimosmluvní odměně za shora uvedené úkony soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 600 Kč. Celková částka odměny za zastupování tak činí 5 250 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o příslušnou sazbu DPH ve výši 1 102,50 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 6 352,50 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupce JUDr. Vladimíra Císaře, advokáta se sídlem B. Němcové 583/33, České Budějovice. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[42] Soud nepřiznal žalobci úkon právní služby převzetí a přípravu zastoupení, neboť žalobce je zastoupen stále stejným zástupcem, a za tento úkon mu již byla přiznána náhrada nákladů městským soudem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu